

PŘÍCHUŤ KRVE

Démoni mají paměť
a opět žízní po krvi.

CATE CONTESSA

● — pointa

PŘÍCHUŤ KRVE

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Cate Contessa
PŘÍCHUŤ KRVE – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Cate Contessa

PŘÍCHUŤ KRVE

● ■ pointa

Copyright © Cate Contessa, 2026

Obálka © Romana Bejdová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5301-8

ISBN e-knihy 978-80-267-5485-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5494-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5495-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Cate Contessa

PŘÍCHUŤ KRVE

Démoni mají paměť
a opět žízní po krvi...

*Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš,
dokud nezaplatíš do posledního haléře.*

Evangelium podle Lukáše (*Luk 12,59*)

**Věnováno památce
Jakuba Trojana**

Jakub Trojan

** 22. října 1995*

† 23. dubna 2024

~ 1 ~

VISELEC

*„Když se tady podepisuji krví,
jsem pak zapsán smrti.
A běda mi, že se zjevují,
že jsem si nebránil zlého ducha.“*

Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*

Uprostřed temných lesů se choulí malá vesnice jako kotátko zatočené do klubíčka v černém pelíšku. Místo pozapomenuté bohem i lidmi. Na jejím konci stojí dům připomínající krabici, v němž se schovává několik bytů. Pro jeho obyvatele je to jediný domov, který si mohou dovolit. Skromný a prostý, přesto ho milují. V jejich očích svítí jako maják na břehu toho nejrozbouřenějšího moře.

Poslední dubnová noc se přikradla po špičkách z lesa a zahalila vše závojem tmy. Všichni šli spát. Jen v jednom okně se ještě svítilo. Světlo v místnosti se neklidně mihotalo a tančilo po stěnách stejně jako dvě nepokojné duše, které ho nechávaly svítit.

„Proč se ke mně tak chováš? Já jsem ti nic neudělala,“ křičela dívka s dlouhými hnědými vlasy na mladíka stojícího u dveří. Její křik se nesl jako zvuk sirény, která volá na poplach.

„To bys nepochopila,“ snažil se ji odbýt unaveným hlasem, na němž snad ležela všechna tíha světa.

„Tak mi to vysvětli! Ty ses ani nepokoušel mi něco vysvětlit,“ nechtěla se dívka nechat odbýt a zamířila k němu svůj

naléhavý pohled. Jejím hlubokým modrým očím bylo těžké odolat, ale teď se proměnily v hotovou zbraň, která by ho ráda probodla, kdyby to uměla. Její hlas zněl zlomeně a měl v sobě pachut' slz.

„Bud' ráda a dej mi pokoj,“ mávl rukou a otočil se stranou. Chtěl se vyhnout jejímu pohledu, jako by se snad bál, že v jeho očích zvládne rozluštit jeho tajemství. Jeho černé vlasy byly rozčuchané a pleť měla nehezký voskový nádech, i když dříve míval pokožku olivovou.

„Kubo, v čem je problém. Já se nepřestanu ptát, dokud mi to neřekneš!“ křičela hnědovláska jako smyslů zbavená. Jinak hezká tvář se jí zkřivila do nehezkého a rozběsněného výrazu.

„Jdu pryč,“ otočil se ke dveřím Jakub a jeho pohyby byly náhle rychlé a rozhodné. Zdálo se, že ho něco pohání kupředu stejně jako bič kočího zapřaženého koně.

„Utíkat, to je tvůj styl. Ty nikam nepůjdeš,“ rozběhla se ke dveřím a chytila ho rozechvělou rukou za rameno. Její stisk byl ale náhle pevný, že by byla schopná mu na rameni udělat modřinu.

„Dej mi pokoj,“ snažil se ji ze sebe setrást až nebyvalou silou.

„Kam chceš jít?“ ptala se a nechtěla ho pustit. V modrých očích se jí zaleskly kromě slz i tisíce otazníků.

„Co je ti po tom, Kláro,“ strčil do ní s nebyvalou hrubostí, až upadla na zem. Nikdy od něho fyzické násilí nezažila a nemyslela si, že ho použije tentokrát. Dalo jí proto práci, než se zmožila na slovo.

„Hodně. Žijeme spolu,“ sbírala se plačící dívka ze země, až se zajíkala.

„Jdu se projít do lesa. Klidně tam i přespím. Je to lepší než být tady,“ otevíral Jakub dveře, jako by ho z lesů něco volalo. Na sobě měl jen černou košili a džíny, přestože dubnové noci v místních lesích byly chladné. Jeho to ale nijak netrápilo, pá-lil ho zevnitř silný plamen.

„Ne, ty nikam nepůjdeš,“ vyběhla za ním na chodbu a skočila mu na záda. On ji ale dokázal rychle setřást. Jeho oči podivně zářily a temně plály, snad se v nich odrážely plameny samotného pekla. Jinak hnědá barva očí s nazlátlými tečkami, kterou se za normálních okolností pyšnil, se proměnila v červenou. Chytil ji silně za hrdlo a zvedl ji do vzduchu jako malou hadrovou panenku.

„Ty už mi pít krev nebudeš. Nechtěla jsi mě pustit, tak půjdeš se mnou,“ říkal až s podivně ledovým klidem a jeho hlas zněl jinak než jindy. Kláříny nohy se jen třepotaly ve vzduchu. Jeden černý střevíc jí spadl z nohy na podlahu. Nemohla vydat ani hlásku, jeho ruka jí dusivě svírala hrdlo. Snažila se bojovat, ale sevření nepovolovalo. Kopala kolem sebe ze všech sil a rukama se pokoušela uvolnit sevření jeho ruky, docházely jí ale síly. Chyběl jí kyslík, proto byla čím dál tím slabší. Postupně ztrácela vědomí, dělaly se jí mžítiky před očima, až ztratila vědomí úplně.

„Vezmu tě tam, kam musím. Už nemám čas. Sama sis o to řekla,“ pokračoval, zatímco ona se změnila v bezvládnou loutku. Oknem do místnosti škvírou mezi závěsy pronikl ostrý paprsek světla. Snad záblesk, snad jen iluze, ale v tu chvíli působil jako dobře mířená střela. Zasvítil Jakubovi přímo do běsných, krví podlitých očí. Na okamžik ho oslepil. Ztratil rovnováhu a černou prázdnotu měl i v hlavě. Leknutím pustil Kláru a ta spadla na zem. Obličejem se praštila o zem, že jí tekla krev z nosu a rtu, který si rozsekla. Lapala po dechu, její hrud' se zvedala v křečovitých nárazech, jako by se snažila přemluvit vlastní tělo, aby ještě chvíli vydrželo. Do pootevřených úst, jimiž se snažila nabrat kyslík, jí vtékala krev z nosu a rozseknutého rtu. V hlavě jí znělo jedině: Žít. Musím žít. Z posledních zbytků vůle se vzepjala, jako by ji vedla neviditelná ruka zoufalství. Vymrštila se ze země a rozběhla se ke dveřím, sotva vnímala bolest v kolenou po nárazu a rozbitý obličej. Chyběl jí jeden střevíc. Ten zůstal ležet vedle Jakuba

jako němý svědek jejího úniku a směřoval špičkou ke dveřím. Utíkala obutá neobutá, srdce jí bušilo jako zvon a po obličeji jí stékala krev, každý pohyb byl výkřikem vzdoru.

Jakub stál chvíli jako opařený. Snad uvnitř sebe stále bojoval s něčím, s čímž už dávno prohrál. Tvářil se, jako by někoho usilovně pozoroval, přitom se díval jen do prázdna.

„Lady Kate!“ zavolal za ní zoufale do tmy. Ona jeho slova slyšela, ale neporozuměla jim. Ani se neohlédla a mizela dál ve tmě. Neohlédla se. Nemohla. V jejím nitru se odehrávala bouře, která přehlušila vše ostatní. Srdce jí bušilo tak silně, že cítila každý úder až ve spáncích. V hlavě jí vířily myšlenky roztržité jako střepy benátského zrcadla, kterým někdo ve vzteku praštil o zem. Strach, vztek a bolest, to všechno se mísilo v jediný proud, který ji hnál kupředu. Každý krok byl jako úder kladiva, každé nadechnutí jako zápas o život. Tmou klopýtala, ale nevnímala ji. Neviděla, kam běží, jen věděla, že musí pryč. Pryč od něj, pryč od toho místa, pryč od všeho, co ji dusilo. V očích ji pálily slzy, ale už neplakala. Její tělo krvácelo, její duše křičela, ale její vůle byla pevná. Mizela dál ve tmě jako stín, který se odmítl nechat chytit.

On zůstal sám s tím, co ho dostihlo.

„Je čas, Jakube,“ zněly mu šepoty v uších, které přicházely z jiného světa.

„Ne, ještě ne. Nechtě mě!“ křičel zoufale a dával si ruce před obličej. Možná si myslel, že když nevidí on, neuvidí ho ani oni.

„Musíš za námi. Přišli jsme si pro tebe,“ ozývalo se stále naléhavěji.

„Já, já nechci,“ bránil se zoufalý Jakub a celý se třásl. Jeho vždy pevný postoj zcela zmizel.

„Na dně skříně je provaz. Pojd' za námi. Už je čas,“ šeptaly hlasy neúprosným tónem.

„Ne, dejte mi ještě rok,“ prosil Jakub.

„Žádný rok, teď,“ znělo mu v uších čím dál tím blíže.

„Prosím, ještě chvíli,“ naříkal zlomeným hlasem.

„Deset let uteklo,“ ozývalo se kradmo.

„Já vím,“ zaznělo rezignovaně.

„Ve skříni máš provaz,“ našeptávali mu.

„A co s ním?“ ptal se, jako by nechápal.

„Víš dobře. Jdi pro něj,“ šeptal mu kdosi přímo do ucha.

Jakub zamířil ke skříni pomalým a těžkým krokem jako odsouzenec, jehož vedou na popraviště. Jeho mysl byla zamlžená beznadějí a rezignací, s vědomím, že tato cesta, ač poslední, je také tou nejdelší a nejtěžší. Vede tam, kam každý musí, a ještě se odtamtud nikdo nevrátil. S lokajskou poslušností vyndal ze skříňe provaz, jehož pevná a hrubá vlákna se měla stát jeho popravčím nástrojem. Ruce měl neochvějně pevné, protože je ovládal někdo jiný. Provlékl ho okenním rámem a na jeho konci udělal několik pevných uzlů. Na druhém konci uvázal oprátku, která lačnila po jeho krku. Se zvrácenou odhodlaností, která sejevila jako groteskní záblesk jeho zlomené vůle, provlékl oprátkou svou nerozvážnou hlavu, již dávno prohrál. Stoupl si na parapet a naposledy se podíval na hvězdy na obloze. Zářily jasně a jedna trochu zablikala. Bylo to varovné světýlko nebo mrknutí oka někoho nahoře, kdo ho chtěl odradit? On ale na toho nahoře dávno nedbal. Neměl sílu podívat se dolů do propasti, do níž se řítí. Nikdo nechce vidět hloubku, do níž spadne. Už věděl, jak zemře. Zavřel oči a skočil. Smyčka kolem jeho hrdla se rychle stáhla. Tělo zůstalo viset v chladném sevření smrti. Zvedl se vítr, který si pohrával s jeho chladnoucím tělem. Hvízdal a zlověstně šeptal do uší, které už nic neslyšely. Z dálky se ozval hrom, zlověstný rachot nebes.

~ 2 ~

ZATOULANÁ JISKRA

*„Únava, která mě obklopuje jako hustá mlha.
Každý sval mého těla je těžký a neochotný k pohybu.
Jsem uvězněn v tomto nekonečném kolečku únavy.“*

Haruki Murakami, *Kafka na pobřeží*

Poslední dubnový den byl tady. Pro Kateřinu Kocharowskou ale neznamenal nic dobrého. Ležela v posteli a neměla sílu vstát. Byla neobyčejně slabá, tělo měla ztěžklé vyčerpáním a v jednom místě ho drásala silná bolest. Spánek ji neposílil, způsobil jen rozespalost. Převalovala se v posteli, ale raději nepohodlně ležela, než aby vstala. Ochromovala ji silná bolest v podbřišku. Tělo bylo malátné a nohy těžké. Bylo to tak vždy, když dostala menstruaci. O slovo se nepřihlásila už půl roku. Uběhlo sedm let od doby, kdy Kocharovská podstoupila gynekologickou operaci. Na operační sál ji dohnaly silné bolesti. Nevěděla tenkrát už kudy kam a operace pro ni znamenala jedinou naději. Dny v nemocnici měla stále v paměti a doufala, že se tam v dohledné době už nepodívá. Verdikt lékařů, kteří jí vyoperovali cystu, zněl endometrióza. Nemoc, která jí nadělala v břiše paseku a musela kvůli ní brát nepřetržitě antikoncepci, aby nebujela dál. Ráda ty malé bílé kulaté pilulky neměla, ale znamenaly jistou úlevu. Díky nim se vše uspalo a menstruace ji přestala trápit tak často, jako tomu bylo dřív. Alespoň po většinu roku měla klid. Jen když už tělo

příliš žadonilo a krev vytékala v malém množství několik dní, rozhodla se na chvíli vysadit a nechat krev z těla odejít. Ty dny byly tady a ona si přála, aby už byly za horami. Jako by za dobu od poslední menstruace pozapomněla, jak je jí vždycky špatně a něco chtělo, aby si to znovu připomněla. Prospala celý den a spala by klidně i ten další.

První máj nebyl o nic lepší, všudypřítomná únava ji doháněla. Měla ale svoje povinnosti. Slíbila, že půjde do divadla na představení, které bude spojeno s oslavou narozenin herečky, která jí křtila její první knihu. Trochu doufala, že na ni zapomenou. Ráno jí ale přišla zpráva přímo od oslavenkyně, že s její účastí počítá. Odmítnout pozvání bylo rázem nemožné. Vylezla proto z postele a dlouho se sprchovala. Doufala, že s vodou odplave i všechno špatné, co ji tíží. Únava se ale nechtěla pustit a nechat spláchnout do výlevky. Ze skříně vydala dlouhou červenou sukni, která krásně ladila s červeným přelivem na jejích dlouhých vlasech. Pohled do zrcadla ji nepotěšil. Viděla jen svou unavenou a bledou tvář, z níž vykukovaly oči jako dva černé uhlíky. Omyla si obličej studenou vodou, aby se probudila a nebyla oteklá. Moc jí to ale nepomohlo. Přidala silnou vrstvu make-upu, nanasla růžovou tvářenku pro zdravější vzhled a oči zvýraznila hnědým stínem. Celkový dojem byl o něco lepší. Obula černé lodičky, které nosila na slavnostní příležitosti a vyrazila. Měla co dělat, aby zvládla do divadla dojít. Sil měla málo. Přišla na poslední chvíli.

„Konečně jsi tady, kde jsi tak dlouho vězela?“ zněl hlas kamarádky Sáry, která měla strach, že představení začne bez Kateřiny a tu pak bude muset zhasnutým sálem dovést na její místo, čímž budou rušit ostatní diváky.

„Promiň, hlavně, že jsem tady,“ usmála se, aby zamaskovala svou únavu.

„Ty dnes nevypadáš dobře. Není ti něco?“ ptala se starostlivě Sára.

„Jsem jenom unavená. Když to na mě pozná i okolí, znamená to, že je to vážné,“ přiznala Kateřina, která neměla náladu zapírat.

„Já to také dokážu maskovat. Když to poznají ostatní, je zle,“ pokývala hlavou Sára a vedla Kocharowskou do sálu, kde sedělo přibližně padesát lidí a působili dojmem, že se těší, až se zvedne opona. Ona by nejraději viděla oponu padat dolů, aby mohla jít domů.

„Vy jste Lady Kate. Četla jsem Vaši poslední knihu a musím říct, že ti chlapi tam, to je hrůza. Co si všechno dovolili. Už vím, komu tu knihu dám k přečtení. Na toho se to zrovna hodí,“ ozval se z hlediště pro Kocharowskou neznámý hlas ženy.

„Děkuji, myslím si, že se má kniha hodí pro hodně mužů,“ usmála se na ni Kocharowská, již potěšilo, že ji čtenářka poznala.

„Škoda, že dnes nemám vaši knihu u sebe, nechala bych si ji od vás podepsat. Nevěděla jsem, že tady dnes budete,“ ozval se hlas další ženy.

„Určitě se potkáme někdy příště. Plánujeme po křtu další akce,“ usmála se na ni Kocharowská, která netušila, že dnes vzbudí v divadle pozornost.

Šla svolně za Sárou, která ji posadila vedle Aleny, která představovala snad jediného člověka, na něhož se dnes alespoň trochu těšila.

„Ahoj, konečně jsi tady. Už jsem se bála, že nepřijdeš,“ vítala ji Alena, která chtěla, aby sedačku vedle ní obsadila právě Kocharowská.

„Taky jsem se bála,“ přiznala Kocharowská, která chtěla skrýt za mírně ironický tón mnohem smutnější pravdu.

„Je ti něco?“ ptala se Alena a upřela na Kateřinu starostlivý pohled, který rozpoznala i v přítmí sálu.

„Od všerejška mi není nejlépe,“ svěřila se Kocharowská, jejíž unavenou tvář Alena viděla i v chatrném osvětlení.

„To se srovná. Jdeš pak i na oslavu?“ vyzvídala Alena, která se těšila, až se zas spustí opona dolů a začne neformální zábava.

„Určitě. Na oslavu mám osobní pozvánku, to nemohu odmítnout,“ snažila se usmívat Kocharowská.

Kateřina představení příliš nevnímala, byla ráda, že může sedět a nikdo se jí na nic neptá, aby nerušil. Tleskala, když to dělali ostatní a snažila se usmívat, aby si všichni kolem mysleli, že ji divadlo baví. Nebylo tomu tak, jen jí před očima běžel příběh, o němž si i přes velkou míru nepozornosti utvořila v hlavě představu, že by bylo lepší, když by nespátril světlo světa. Nejraději by šla domů a lehla si do postele, ale nemohla. Přivítala, když nastal konec představení a spustila se opona. Čekala ji ještě oslava, o níž doufala, že by mohla být příjemnější částí dne. Přes všechno vysílení se zvedla ze sálu a zamířila do toho vedlejšího, kde už bylo nachystané občerstvení. Nevypadlo špatně, což byla zatím nejlepší zpráva dne.

„Napij se vína,“ podávala jí sklenici Alena, která už sama zvládla půl skleničky vypít.

„Dobrý nápad, snad mi zvedne tlak,“ napila se Kateřina, která po vínu začala vypadat přeci jenom trochu lépe. Červená barva vína trochu stoupla do pobledlých lící.

Do sálu vešla hlavní hvězda v podobě herečky, která slavila narozeniny.

„Všechno nejlepší. Byla jsi dnes úžasná,“ gratulovala jí Kateřina a nasadila nucený úsměv, který si umělkyně užívala. Snad věřila, že byl upřímný, nebo tomu minimálně věřit chtěla.

„Děkuji, jsem ráda, že jsi přišla,“ usmívala se na ni a užívala si pozornost všech návštěvníků. Byl to den, kdy byla středem pozornosti, což si tajně přála být pořád.

Kocharowská se ale nezdržela na oslavě příliš dlouho. Nebylo tam nic, co by ji zvládlo udržet. Vypila pár sklenek vína, které jí snad trochu nahradily ztracenou krev. Cítila se po nich lépe. S tekutou révou byl život o trochu veselejší.

„Už je pozdě, budu muset jít,“ loučila se Kocharowská se všemi v sále a děkovala jim za hezký večer, i když sama dobře věděla, že opět ze slušnosti lže.

Z divadla vyšla do potemnělé ulice, kde bylo smutněji než uvnitř v sále. Ona ale byla ráda, že má povinnosti pro dnešek splněné. Cestou domů si v autobuse vzpomněla na Jakuba. Bylo příliš pozdě, aby mu jen tak napsala, navíc nevěděla, jestli bude online. Rozhodla se to nechat na později, které ale nikdy nenastane. Netušila, že je již jeden den po smrti.

~ 3 ~

SRDCE, KTERÁ NEBIJÍ

*„Poté, co ho zasáhla ta zpráva, zůstal sedět
v křesle celé dny, strnulý a bez hnutí, jako by
se stal sochou.“*

Gabriel García Márquez, *Sto roků samoty*

Bylo nedělní pozdní odpoledne a Kocharowská se vracela z nákupu ve večerce. V jedné ruce svírala těžkou tašku, zatímco druhou si na rameni neustále upravovala sklouzávající popruh kabelky. Nemohla se dočkat, až odemkne dveře a nákup konečně vyloží na kuchyňskou linku a vše podléhající zkáže schová do lednice. Na chodbě však stála její sousedka paní Hlaváčková, která na ni okamžitě zamířila svůj zvědavý neodbytný pohled. Držení jejího těla naznačovalo, že má opět nějaké novinky, které nemohou počkat.

„Už jsi slyšela to o Vosmíkovi?“ zněla otázka sousedky, která v tomto případě považovala pozdrav za zbytečné zdržování. Raději přešla rovnou k věci, kterou považovala za mnohem zajímavější než nějaké zdvořilosti.

„Ne,“ odpověděla zaraženě Kateřina, která se bála, že snad něco provedl. Jméno Vosmík od ní neslyšela dlouho a nenapadlo ji, že ho uslyší zrovna dnes.

„Je po smrti. Oběsil se,“ oznámila jí stroze smutnou novinu o muži, jehož nikdy neměla v lásce. Jeho smrt pro ni byla ale šokující.

„To nevím,“ nezmohla se na víc Kateřina. Slova jí uvízla někde mezi hrdlem a srdcem, jako by se bála, že kdyby řekla víc, všechno by se zlomilo. V tom tichém okamžiku, kdy se svět na chvíli zastavil, jí před očima proběhlo snad milion vzpomínek. Ne jako film, ale jako proud obrazů, vůní, zvuků a pocitů, které se jí vryly pomocí tetovací jehly paměti hluboko pod kůži. Vybavila si jejich první setkání.

Bylo to 2. září roku 2012. Ten den připomínal léto. Slunce tehdy svítilo tak jasně, že se zdálo, jako by chtělo oslavit jejich náhodu. Stála za neznámým chlapcem na hudebním festivalu, obklopená davem, ale přesto sama. A pak se otočil. Jen tak. Bez důvodu. A jejich pohledy se střetly. Jeho hnědé oči s malými zlatými tečkami, které působily, jako by mu je tam namalovalo samo slunce, se zadívaly přímo do jejích melancholických černých. V tom pohledu nebyla otázka. Byla tam zvědavost. A něco, co neuměla pojmenovat.

„Děje se něco?“ zeptal se tehdy, když si všiml, že na něj upřeně hledí. Ona jen zavrtěla hlavou a stroze odpověděla: „Nic.“ Odvrátila zrak, ale uvnitř ní se něco pohnulo. Vůbec netušila, jak ji tenkrát našel. Ale o tři dny později si ji přidal na sociální síti do přátel. Podle fotky ho poznala okamžitě. I když si tehdy vyměnili jen jeden pohled, věděla, že to nebyla náhoda.

Vzpomněla si na léto před deseti lety. Na chvíle, kdy u něj byla, kdy se smáli, kdy mlčeli a zdálo se, že čas neexistuje. Věděla, že už žádné další společné léto neprijde. Že slunce bude svítit dál, ale už bez něj. Viděla ho stát i na zasněženém svahu na horách, kam se za ním vydala. Jeho silueta se tehdy rýsovala proti bílému horizontu, jako by byl součástí krajiny. Od této chvíle ale bude padat a roztávat sníh bez něj. A ona bude stát sama, v tichu, které kdysi patřilo jim oběma.

Vzpomínky ji pálily jako mráz na holé kůži. A přesto se jich nechtěla vzdát. Byly její. Byly jejich.

„Je to tak, měla bys to vědět,“ podívala se na ni sousedka vážným pohledem, v němž se odráželo děsivé překvapení,

nikoli však smutek. Svými slovy ji vytrhla z říše vzpomínek a ona se musela vrátit zpět do reality.

„Já, že ho nebylo dlouho vidět,“ blekotala Kateřina, které začalo všechno docházet. Už věděla, proč o něm tolik dní neslyšela.

„Spáchal sebevraždu. Stalo se to třicátého dubna,“ upřesnila Hlaváčková, která měla přehled i o věcech, o nichž by se sama raději nedozvěděla.

„Jsem ráda, že jsi mi to řekla,“ nezmohla se už na víc Kateřina a lehce kývla hlavou na znamení vděčnosti.

„Jeho parte visí v Poděbradově ulici ve vitríně pohřební služby Cháron. Viděla jsem to tam,“ informovala ji se svou popisnou přesností, aby se mohla Kocharowská na vlastní oči přesvědčit.

„Já ti věřím,“ odpověděla Kateřina, která nevěděla, jestli chce parte vidět.

„To je všechno, co jsem ti chtěla říct. Drž se,“ rozloučila se s ní sousedka a zavřela za sebou dveře od bytu.

Kateřina zůstala stát na chodbě sama. Stála nehybně, až zhaslo automatické světlo, které rozsvěcoval pohyb. Prostor se ponořil do temnoty a ticho jí div nesedělo na ramenou. Chvilí před sebe bezradně hleděla. Po paměti vylovila z kabelky klíče a roztresenou rukou stěží odemkla dveře. Světlo se naštěstí znovu rozsvítilo, takže viděla alespoň na kliku. Vešla dovnitř, zabouchla dveře, jimiž se oddělila od světa tam venku. Tašku položila v předsíni na zem a ani si nezula boty. Sedla nebo se spíše pomalu sesunula na malou židličku hned za dveřmi. Chvilí jen seděla a dívala se do prázdna. Na chodbě bylo šero, protože chodba neměla okno a světlo sem prozařovalo jen otevřenými dveřmi z ložnice. Hlavou jí proběhlo milion myšlenek a vzpomínek. Jako by to bylo všechno včera a zároveň tak dávno. Dnes je ale pozdě. Chytila se rukama za hlavu, protože si snad myslela, že tak podepře své těžké myšlenky. Vjela si prsty do dlouhých narezlých vlasů a jen tak jimi

projížděla sem a tam. Kdyby je nepovažovala za svou ozdobu, pár by si jich s chutí vytrhla. Slyšela jen svůj dech, známku života, kterou vydávala. Připlížil se k ní rezavý kocour, který se jí vehementně otíral o nohy. Nebyla si jistá, jestli ji přišel chlácholit, nebo se mu jenom zdá, že je doma příliš dlouho na to, aby mu do misky nic nenasypala. Nereagovala, jen na něm spočinuly její oči. Věděla, že zrzek Harry počká, i když dvanáct už dávno odbilo.

Nepočítala minuty, nevěděla, jak dlouho na chodbě seděla. Jen ucítila, že už má sílu se zvednout. Zula si boty a nechala je ležet pohozené tak, že jedna bota směřovala špičkou k ložnici a druhá ke vchodovým dveřím. V kuchyni nasypala mechanickým pohybem ruky kočkám granule do misky. Příběhly všechny čtyři a s chutí jedly. Jindy jí pohled na sytící se kočky imponoval, tentokrát to ale byla spíše závist, že mají tolik chuti a radosti z kusu žvance. Sama sáhla nahoru na skříň pro láhev medoviny. Měla doma tu láhev už asi půl roku a zatím ji neotevřela. Doufala, že ji vypije v šťastnější okamžik, ale přišlo to teď. Vzala sklenku, která schnula na odkapávací vedle dřezu. Proti světlu se podívala, jestli je čistá. Pak do ní nalila nasládlý mok. Jeden panák v ní rychle zmizel, tak si nalila druhého a polkla obsah sklenky jako pacient medicínu. Neměla ve skutečnosti chuť na alkohol, jen potřebovala přebít, co cítila. Medovina byla na rtech sladká, ale v hrdle ohnivě pálila. Bolest srdce však přehlušit nedokázala. Ta se dovedně schovává na dně každé vypité sklenice a ani v žádné další sklenice se utopit nenechá.

Sedla si na gauč v obýváku a dívala se před sebe. Po tváři se jí koulely slzy jako hrachy. Neutírala si je, ani se nepokoušela slzy zadržet. Chtěla, aby smutek šel ven a otekl někam pryč. Některé slzy jí stékaly na rty, že je mohla olíznout. Byly slané. Tak taková je chuť lidského smutku, není to hořkost, ale slanost.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příchuť krve.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.